

חור ועקף את המחסום. הרכב כלל לא עבר דרך המחסום עצמו. לא פגע במחסום ולא סיכן את החיילים.

● הכתב והצלם שמעו רק יריה אחת, ומייד אחריה יצא האוויר מאחד מגלגלי מכוניתם. לפיכך אין זה נכון שנורתה תחילה יריית אזהרה באוויר. גם הטענה כאילו נורו כמה יריות לעבר גלגלי הרכב אינה מדוייקת. נורתה רק יריה אחת — והיא שפגעה בול.

לשקר במצח נחושה

עד כאן הערותיו של יוסי היימן. בעיקבותיהן ניתן לשאול את מנחם בגין כמה שאלות נוספות. למשל:

- מה דעתו על קציני מישטרה, צבא ומשמר-הגבול הסבורים כי תפקידם הוא למנוע בעד כתבים מלסקר את ביקורה של אורחת נכבדה, אורחת משרד-החוץ, מפני שזו אינה רוצה בשלב כלשהו בסיי קור זה? (עד היום לא ברור מדוע ביקשה הכוכבת רודפת-הפירסומת להעלים חלקים מביקורה. אולי התביישה בכך שהיא רוקדת לפי חלילי התעמולה של ממשלת בגין.)
- מה יש בדעתו לעשות כאשר קצינים וזוטרים מחברים דו"ח כוזב על תקרית שבו נפתחה אש, וכאשר הם משקרים במצח נחושה כדי לחפות על מעשיהם? (בעבר היינו מתפארים כי זהו מינהגם של קצינים ערביים, ושוהי אחת הסיבות לכך שהם מפסידיים במלחמות.)
- מה המסקנה המתבקשת מכך לגבי מידת האמת של כל הדיווחים על המת-

כולם להישמע להוראות החיילים במחסום מיס.

(ג) במיקרה המתואר לעיל, לא נשמע נהג הרכב ונוסעיו להוראות החיילים במחסום, לעצור את רכבם, והדבר אילץ את החיילים לפתוח באש. תחילה באוויר ול-אחר מכן לכיוון גלגלי המכונית. החיילים פעלו, איפוא, בהתאם להוראות.

עד כאן תשובתו של מנחם בגין לשאלתא.

מעיר עד כך יוסי היימן:

בתשובת שרה-הביטחון אין כל התייחסות לשאלה המרכזית, המתעוררת בעיקבות התקרית, והיא: לפי איזה חוק או סמכות פעלו החיילים, כאשר נעזו במתכוון מכתב ומצלם העולם הזה לסקר את ביקורה של גיין פונדה? מה דעתו של מנחם בגין על הפקרות זו?

כתב העולם הזה שמעו במו אוזניו את קצין מישמרי-הגבול פוקד על אנשיו לחי-סום את הדרך לפני הכתב והצלם, כדי למנוע מהם לנסוע אחרי ריכבה של גיין פונדה. למרות שהכתב הבהיר לאנשי מישמרי-הגבול כי אין זה מסמכותם לעכב אותו כדי להפריע למהלך עבודתו, ביצעו החיילים את ההוראה. הם איפשרו את מעבר ריכבה של פונדה, ניסו לחסום את ריכבם של הכתב והצלם ופקדו עלי-הם לעצור. מאחר שהכתב סירב להישמע להוראה זו, שנראתה בעיניו כבלתי-יחוי-קית, ירה אחד מאנשי מישמרי-הגבול לעבר המכונית ופגע בגלגל.

שרה-הביטחון לא הסביר מדוע פעלו אנשי מישמרי-הגבול כפי שפעלו. הוא לא נתן תשובה לשאלת חוקיותה של ההפרעה המכוונת למהלך עבודתם של עיתונאים, ולא פירט אילו צעדים יינקטו

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תני אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136. מען מברקים: "עולמפרם". העורך הראשי: אזרי אבנרי. ראש המערכת: יוסי ינאי. עורכת-כפית: יוסי שנון. עורכת כיתוב: לילית כוארון. צלמי מערכת: ציון צפריר וגילה רזין. ראש המינהלה: אברהם פישון. מחלקת המודעות: רפי זכרונני. המו"ד: "העולם הזה" בע"מ. מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בני אביגדור. הפצה: "גד" בע"מ. גדופות: צינקוגרפיה, "כספי" בע"מ.

הזה והשקפנית גיין פונדה פרץ מחסום של חיילי צה"ל שליד קבר-רחל בכביש לכיוון ירושלים. הרכב פרץ את המחסום, למרות שבמרכז הכביש עמד חייל, אשר אותה לו לעצור. הרכב האט, וכאשר קרב למחסום, הגביר את המהירות וכימעט פגע בחייל.

מפקד גיפ מישמרי-הגבול, אשר חנה בסמוך למחסום, צעק לרכב לעצור, וכא-

הוכאי הרבה סיבות לכך שאין מנחם בגין יכול למלא בעת ובעונה אחת את תפקיד ראש-הממשלה ותפקיד שר-הביטחון. לא זו בלבד שחסרים לו הכי-שורים הדרושים לשר-הביטחון במדינה כמו ישראל, אלא שגם לא יכול להיות לו הזמן הדרוש למילוי תפקיד זה כראוי, נוסף על תפקידיו האחרים: יו"ר תנו-עת-החרות, ראש הליכוד, ראש הקואליציה וראש-הממשלה.

אם היתה חסרה דוגמה טובה לכך, הרי ניתנה בפרשה שפורסמה לראשונה במדור זה לפני שלושה חודשים (העולם הזה 2235): התקרית שבה פתחו אנשי מישמרי-הגבול באש על צוות העולם הזה, שסקר את ביקורה של גיין פונדה. נהגנו אז במידת הרחמנות. פירסמנו את פרטי המיקרה באיחור של שבוע, אחרי שפונדה ובעלה כבר עזבו את הארץ. לולא כן היתה התקרית גורמת לסנסציה עולמית. לא היה עיתון חשוב בארצות-הברית ובעולם שלא היה מפרסם בעמודו הראשון את הסנסציה: "חיילים ישראלים פותחים באש על עיתונאים המסקרים את ביקור גיין פונדה". הדבר היה גורם נזק עצום נוסף לתדמית המדי-נה בעולם. רק ברפובליקות-בנות יורה הצבא בעיתונאים.

ניתן היה לקרות שאחרי התאפקות זו מצידנו, ואחרי שפירסמנו את פרטי התק-רית המדהימה, היפתח חקירה מוסמכת, ויוענשו האחראים למיקרה. אך דבר לא נעשה. מסתבר כי בימי שילטון הליכוד, פתיחת אש חיה על ריכבם של עיתונאים, הממלאים את תפקידם, שוב אינה דבר המזעזע את ראשי השילטון.

כעבור כמה ימים ניצלת את מעמדי הפרלמנטרי והגשתי שאילתא מנומסת לשר-הביטחון, האחראי על השטחים המוחר-זקים. פירסתי בה את מהלך התקרית, ושאלתי את השר — מנחם בגין — כיצד הוא מתכוון להגיב על מיקרה מביש זה.

יריה בשלושה מצבים

השביעי קיבדתי את תשובת השר לשאלתא. מנחם בגין חתם עליה במו ידיו. נראה לי שלא היה לו הזמן לקרוא את הנוסח, לפני שחתם עליו. אחרת היה בוודאי מזדעזע (כך אני מקווה), והיה מסרב לחתום.

לא זו בלבד שהתשובה מכילה שטריות גלויות (נובע ממנה שאיש מישמרי-הגבול ירה בריכבה של גיין פונדה!) אלא שה-תיאור כולו הוא מופרך בעליל. כל בעלי-נסיון בענייני צבא היה מסיק מנוסח הדברים שנעשה כאן נסיון סוף-שטשש את העובדות ולתרוץ מעשים שלא ייעשו.

הנה תשובתו המראה שני מנחם בגין רשאי-הוא:

העובדות המתוארות בשאלתא אינן מדוייקות. כפי שנמסרו לי, הן: רכב שבו נסעו כתבי העיתון העולם

אנשי מישמרי-הגבול חוסמים את הדרך לפני צוות "העולם הזה" ונקב הכדור במכונית "שלב שלישי" — ירי כלפי גוף הרכב, עלימנת לפגוע ביושביו...

רחש בשטחים המוחזקים? ● כיצד אפשר להאמין לדיווחים על תקריות-אש שבהן הקורבנות הם ערבים מכפרים נידחים, אם כך מתנהגים וכך משקרים לגבי תקרית שקורבנותיה הם גם ישראלים, גם יהודים וגם עיתונאים? אילו היה לשר-הביטחון זמן לחשוב על נושאים נכבדים מסוג זה, הייתי מציע לו להרהר היטב בשאלות אלה. יש בהן מזון רב למחשבה. אנחנו מצידנו מוכנים לתרום את תרומתנו לבירור הד-אמת, אם אכן יש ברצוננו של שר-הביטחון לבררה. כתב העולם הזה מוכן להיבדק בגלוי-שקר, ואני מציע שגם אנשי-המחסום יעברו בדיקה כזו.

יוסי היימן